

„Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!“

Milan

Milan byl tak trochu doma mazánek. Rodiče se v něm od malička viděli, protože dlouho čekali, než se jim synek narodil. Když přišel na svět, zaznamenávali v deníku, ale i fotoaparátem a videokamerou každý jeho krůček. Obrázky i natočené „scénky“ ze synova života posílali babičkám, kamarádům a umisťovali na internet, kde si zřídili blog a uvažovali o vývoji svého dítěte. A tak nahatý Milánek pózoval na kožešině i na písku a v bazénu, smál se i brečel, seděl a způsobně se snažil na nočníčku... Byl roztomilý a rostl v mladého silného muže. Roky plynuly a Milánek nastoupil do školy. Ve škole byl šikovný kluk, rád se učil a také rád a slušně hrál na klavír. Byl oblíbený mezi kamarády, s učiteli neměl žádné konflikty. Myslel si, že se mu podaří jít na konzervatoř. Ale byl trémista, a kdoví – zkoušku prostě neudělal. Byl z toho velice smutný, protože bylo jeho snem, hrát na klavír. Nakonec si řekl, že půjde na gymnázium a pak na pedág a stane se učitelem hudební výchovy a češtiny. Tohle mu vyšlo.

Uběhlo už mnoho let a Milanovy rodiče už byli dávno po smrti. Každou neděli jim chodil na hrob zapalovat svíčky a vzpomínat na své dětství. Po vystudování vysoké školy na něj byli hrdí. Milan si hned po škole našel práci v základní škole, kde se stal jedním z nejoblíbenějších učitelů. Jenomže proto, že uměl dobře jednat s lidmi, byl dobrý pedagog i organizátor, nechal se kolegy přesvědčit a šel do konkurzu na ředitele školy. A tohle také vyšlo. Škola běžela, ale Milan měl svých starostí až nad hlavu. Manželka měla rakovinu a doktoři jí už nedávali moc času. Taky Milanův syn byl problémový. Chytl se špatné party, začal kouřit, chodit za školu. Na Milana toho bylo moc. Milanova manželka byla nešťastná, protože věděla, že kvůli ní se Milan trápí, proto ho poslala k psychiatrovi. Dostal nějaké antidepresiva, které jedl jako lentilky...

S Milanovou manželkou to bylo den odedne horší, až přišel ten osudný den, kdy ho opustila navždy. Snášel to těžce, ale snažil se to překonat. V práci si musel vzít dvoutýdenní dovolenou, aby se z toho dostal. Ty dva týdny trávil s láhví v ruce na gauči a přemýšlel, co bude dál. Když se vrátil do práce, tak od kolegů slyšel samou lítost. Už je ani neposlouchal, protože slova lítosti bylo to poslední, co právě chtěl slyšet. Jeho večery s alkoholem se už staly samozřejmostí.

Na nástěnce se jednoho dne objevily obrázky stažené z internetu: nahatý Milánek pózoval na kožešině a způsobně se snažil na nočníčku, jenomže tentokrát s patřičným komentářem o panu řediteli. Milan to bral jen jako klukovský žert, ale každým dnem na nástěnkách vyseli nové a nové fotky. A pak začaly fotografie kolovat po internetu. Milan nevěděl, že ten blog s jeho fotkami stále existuje. Myslel si, že jej rodiče zrušili ještě před tím, než umřeli. V tu chvíli je začal nenávidět.

Syna už vyhodil z domu, protože byl na drogách a kradl Milanovi peníze. Milan si myslel, že ty fotky má na svědomí on, ale potom si uvědomil, že je to jeho syn a nic takového by neudělal. Na Facebooku vznikla nová skupina „Pan ředitel trapák“ s fotkami, které byly na internetu. Všichni žáci ze školy se náramně bavily, jen Milan, který do sebe klopil jednu skleničku za druhou v tom žádný žert neviděl. Dokonce i kolegové z pedagogického sboru se

mu za zády smáli. Z Milana byla troska. V hodinách už neměl respekt, učitelé i žáci se mu smáli a on zůstal sám. Už ani v neděli nechodil zapalovat svíčku na hrob rodičů, protože je v duchu proklínal, vždy když slyšel nějaký posměšek.

Jednou vyzval v rozhlasu onoho pachatele, aby se přiznal, že mu nic nehrozí. Čekal týden, dva, ale stále se nikdo nepřiznal. Jen žáci měli pořád více a více důvodů se posmívat. Milan si už dokonce bral do práce svou kamarádku vodku. Měl ji schovanou v šuplíku na podporu. Moc ho však nepodporovala. Rozhodl se dát celou záležitost do rukou policie. Ovšem nevěděl, že by musel být milionář, aby se tímhle problémem vůbec začali zabírat. Když do školy přijel jeden z policistů, jen se Milanovi vysmál a řekl, že na řešení zbytečných problémů nemá policie čas. Zdrčený Milan zůstal ve škole až do noci.

Vodku už neměl schovanou v šuplíku, ale položenou na stole. Všechny fotky, které mu rodiče dávali na blog vytiskl. Měl v ruce balík potisklých papírů a rozhazoval je po škole. Ve šech třídách byly jeho fotky. Tentokrát to udělal Milan sám. Už neměl sílu čekat na další dny plné posměchu. Raději je vytiskl všechny, aby už měl pokoj. Vrátil se pro vodku a zamířil k tělocvičně.

Stál u lana a vzpomínal na to, jak se vždy s klukama přetahovali. Dal si hlt „kámošky“ a šel vázat uzel. Vylezl na židli, uvázal lano kolem trámu a přemýšlel, jestli to vážně má udělat. Hlavu měl prostrčenou ve smyčce a dlouho chvíli stál jen tak bez pohybu. Najednou se ozvalo buch! Židle leží na zemi a Milanovy nohy se houpou. Opravdu to udělal. Ukončil svůj mladý život. Doufal, že se setká se svými rodiči a vynadá jim, že mu zkazili život.

Na pohřeb mu přišel jen syn a ještě ke všemu pořádně zdrogovaný. Na hrob mu už ale nikdy nikdo nepřišel. I hrob jeho rodičů za pár měsíců zarostl trávou a plamínky svíček vyhasly.